

Tuần Báo Vô Vi

Quy Hội Tình Người

31 tháng 05 năm 2009

Số 47

Thiền Viện Vô Vi Quy Hội Tình Người

51 Malone Rd,

Mareeba, QLD 4880, Australia

Chi tiết liên lạc: 4 New Ross Lane,
Waterford, WA 6152, Australia

Tel/Fax: +61 (8) 9450 7416

Di động: 0422 091358

Email: quyhointinhnguoi@gmail.com

Website: www.quyhointinhnguoi.org

Tuần này:

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Vườn Thơ Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy

Tờ báo hàng tuần của Thiền Viện Quy Hội Tình Người dành riêng phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Chủ thuyết là sao ?
- 2) Ý thiền lành là sao ?
- 3) Vũ trụ là gì ?
- 4) Càn Khôn là gì ?
- 5) Con người có cần thiết trong vũ trụ này hay không ?
- 6) Hiểu được nguyên lý vô sanh thì con người sẽ đi đến đâu ?

Copyright © 2009 Quy Hội Tình Người. All rights reserved.

<i>Ngày 26 tháng 08 năm 1991</i> 1) Hỏi : <i>Chủ thuyết là sao ?</i> Đáp : Thừa, tự nó hội tụ thành hình, trong sự việc tình thương và đạo đức cộng với tâm linh, nhưn loại sẽ được tu tiến dễ dãi, sống vui đầm ấm và thăng hoa rõ rệt. Chủ thuyết của nó là tiến hóa chung, không có sự ràng buộc, phát tâm, hạnh đức rõ rệt, trăm hoa đua nở, hòa ái tương thân, cộng đồng là một.	2) Hỏi : <i>Ý thiền lành là sao ?</i> Đáp : Thừa, ý thiền lành là ý Trời, tận độ quần sanh, lúc nào cũng phát triển từ trong tia từ quang sẵn có của mỗi linh quang, hội tụ trên mặt đất này.
<i>Ngày 27 tháng 08 năm 1991</i> 3) Hỏi : <i>Vũ trụ là gì ?</i> Đáp : Thừa, vũ trụ là nơi hình thành cơ cấu âm dương, từ điện năng cho đến thể chất, thu gọn lại mà nhìn thấy tức là xác của loài người mà định xương sống đứng là vũ trụ đứng hiên ngang giữa Trời Đất, hình thành một cơ cấu tinh vi, bao gồm điện năng thâm và phóng, quy định trong trật tự vô sanh, hữu giác, quy hồi chân động của càn khôn tự thức.	4) Hỏi : <i>Càn Khôn là gì ?</i> Đáp : Thừa, càn khôn là nơi phóng thâm vô tận, tia sáng từ quang nhập định, liên hệ với khối óc của loài người. Nó là một guồng máy tinh vi nhưt của vũ trụ, cảm thức từ trong không mà có, hướng thượng chỉ có phát triển, hướng hạ chỉ có đấu tranh, nhiên hậu mới cảm thức được sự xây dựng là quý. Người tu đứng đắn chỉ biết xây dựng thay vì đả phá, xuất ngôn tròn trịa, tiềm tàng chơn lý trong thực chất.
5) Hỏi : <i>Con người có cần thiết trong vũ trụ này hay không ?</i> Đáp : Thừa, rất cần thiết cho sự phát triển tâm linh, nằm trong định luật hóa hóa sanh sanh không ngừng nghỉ, tiết ra độc tố trụ hóa trường tồn trên mặt đất, xấu tốt quân bình, giả ảo thực chất tương chiếu, hồi sinh linh động quy về thanh tịnh vô sanh, tạo niềm hy vọng.	6) Hỏi : <i>Hiểu được nguyên lý vô sanh thì con người sẽ đi đến đâu ?</i> Đáp : Thừa, hiểu được nguyên lý vô sanh thì con người phải dẫn thân vào bất cứ hoàn cảnh nào, cũng thực hiện và khai mở hòa tan với chơn thức, ý linh khai triển tới vô cùng thức giác, định và huệ.

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Tết Đinh Tị

Quan trọng nhất là cái căn bản tu chứ không phải nói tu, tu, tu, tu, tu rồi không hiểu cái nghĩa tu. Tại sao tôi chọn cái pháp này, tôi không chọn cái pháp kia? Tôi thấy cái căn bản của nó, cho nên tôi thường thường nói cái Soi Hồn, Pháp Luân Thường Chuyển, Thiền Định, tôi nói đi nói lại có bao nhiêu đó à, nhưng mà tầng nào nó cũng do ba cái đó nó phát triển. Nếu mà ba cái đó làm không đúng là các bạn phí công vô ích, không có bao giờ tiến. Nó tiến rõ ràng, đừng có nói về bề ngoài cơ thể, trong nội tâm thanh điển, trực điển đều do ba cái đó giải hết thấy, nhưng mà phải làm cho đúng, trong sách vở đã ghi rõ ràng cách mức làm bằng cách nào. Nhiều người phổ biến ra rồi nói này, nói kia, nói nọ, sửa đi, sửa lại, sửa nó hư. Nó hư một chút là làm rối loạn thần kinh con người mới hành đạo. Thay vì cái người đã đi trước là người ta lựa một con đường sẵn sàng cho các bạn và đã ngừa tất cả những sự gì có thể xảy ra tai hại ở sau này về tư tưởng cũng như hành động. Thành ra người ta để cái đường lối rõ ràng vạch cho mình đi, mình cứ giữ cái mức tiến theo người ta nói đó, đừng có làm quá thái và đừng có sửa, bởi cái phần mà thoát ly cơ thể, cái phần đó người ta làm việc khác, người ta tu khác, còn cái phần còn dính líu trong cơ thể không ngoài ba cái đó không thể nào giải quyết nổi.

Hỏi tại sao tôi phải soi hồn? Tại sao tôi phải làm pháp luân? Tại sao tôi phải làm thiền định? Tôi phải soi hồn là để bộ đầu trung ương tôi nó mở nó khai thông cái thần kinh não hóc. Nó phát quang bộ đầu tôi nó mới hòa cảm cái sáng suốt của Trời Đất. Nó mới dẫn dắt được cái ngũ tạng, linh căn của ngũ tạng ở bên trong nó tiến lên. Rồi tới thiền định, cơ thể, bất cứ một lỗ chân lông nào nó thông cảm, nó tiến về ánh sáng của Chủ Nhân Ông đã đạt được, thì lúc đó nó mới nhập định được. Cái đường lối phải đi đúng như vậy mới được. Nhiều người hay sửa, không phải rằng tôi vắng mặt sửa, hồi tôi còn thời gian nói pháp cũng vậy nhiều người cũng tự sửa. Tôi chỉ một đường, họ về họ làm một ngã. Tôi kêu người ta hít sáu lần, họ hít bảy tám chục lần, một trăm lần. Cái đó có lợi gì cho họ, họ không hiểu, nhưng mà cái đường lối đúng đắn nó lại khác, không phải đòi hỏi nhiều, nhưng mà nó đạt tới. Cái người chuyên môn, tại sao người ta cần người chuyên môn, người chuyên môn làm một giờ hơn là một người không chuyên môn làm một ngày. Cho nên người ta đã vạch rõ cái đường cho mình tu, nên các bạn có lòng tu nên giữ đó. Nhiều người nói, ông kia chỉ có ba cái đó thôi à, vậy mà đắc pháp. Sự thật nó đắc pháp, giữ đúng ba cái đó nó phải đắc pháp. Tôi nói cái xe đạp rằng cần răng, răng cạ với răng cưa này với răng cưa nọ, nó đạp nó đi tới, dây này truyền với dây kia nó đi tới. Rồi xe hơi cũng vậy, răng cưa này cạ răng kia nó cũng đi tới. Rồi máy bay cũng vậy, cũng do sự cạ xát nó đi tới, hồi chớ ba tầng nó cũng là cạ xát, rồi lên tầng thứ tư nó cũng cạ xát, mà đi tới thật sự hoàn toàn thanh lọc cái luồng điện rồi thì nó định, nhưng mà nhập định. Lúc đó, động là nó đi, cũng phải có sự cạ xát nó mới đi. Đó, thành ra cái phương pháp công phu của chúng ta không phải là ít đâu, nhưng mà nhiều bạn chê ít, làm cái gì vậy có một chút vậy mà ông nói đắc đạo. Sự thật có một chút đó mà tôi làm chưa xong. Các bạn bình tâm kiểm trở lại làm chưa có xong. Ở trong này nó Thất Trùng La Vọng, nó nhiều lớp thần kinh ở trong cơ thể mình mà thông được mấy lớp thần kinh đó là các bạn đạt tới cái sự nhẹ nhàng sung sướng hòa cảm với tất cả. Đó, còn những cái kinh kệ người ta để lại cũng rất hay nhưng mà cái căn bản đã tiến không đạt được, xem kinh cũng như xem trong rừng, rồi rốt cuộc chỉ nhờ sự phù hộ mà thôi. Nhưng mà ai đã phù hộ chúng ta, người nào cúng quả đã thấy ông Phật xuống cho cái bánh không? Không! Nhưng mà mình cứ bung bánh cho ông Phật ăn không à, hỏi ngược lại mình làm cái chuyện kêu là bất chánh, mình tham mà không hay. Còn cái đặng này của chúng ta, không có như vậy. Chúng ta được cái ảnh hưởng tốt của người đi trước, tự cách mạng bản thân. Bây giờ chúng ta bắt chước cái đường lối đó tự sửa chữa, thần kinh não hóc phải được khai thông, những cái phương pháp của chúng ta đã và đang làm ở đây trị bệnh tận gốc. Cái bệnh này do cái tánh sanh ra, mà cái tánh này do cái điển trước nó không thông. Bây giờ mình làm cho cái điển thông, con người trở lại văn minh, cõi mở, vui vẻ thì bệnh hoạn cũng ít.

Các bạn thử đo lường cái bản tánh của các bạn rõ ràng ngay trong gia đình. Ở đây nghe thuyết pháp nói thôi cái gì tôi cũng buông bỏ, về tôi không giận vợ, giận con. Về một chút, con nó nướng cái bánh đầu năm mà cháy rồi, cũng đập bàn la um sùm. Cũng có vậy, cái đó là cái thước nó vừa đo là thấy mình động. Gia đình, cái nghịch cảnh là cái thước đo, đo cái lương tâm, đo cái đạo đức, đo cái thanh khí điển của mọi người tu học. Tại sao chúng ta bị những cái nghịch cảnh đó? Là tại gì ta chưa có thông, nếu ta thông người ta hiểu đường lối của đối phương, chúng ta đâu có trách móc, vì ta không thông ta mới trách móc, cho nên cố gắng giữ có bấy nhiêu đó là cái vốn tu hành. Bấy nhiêu đó là hành lý để cho các bạn sẽ trở về quê xưa chốn cũ, chứ không phải ba cái pháp đó là bỏ đầu. Nhiều người nói tôi hành có chút xíu vậy chừng nào mới thành Phật, rồi nói xuất hồn này kia, kia nọ. Căn bản chút xíu mà mình làm không nên thân, rồi mình trách, rồi đổ thừa rồi nói bậy, nói bạ, nói lung tung càng ngày càng hư thêm. Cho nên một thời gian tôi không được gặp các bạn, nhưng mà để xem coi các bạn tu bằng cách nào. Không gần, có nhiều người nói ôi thôi bỏ đi ông không có ở đây thấy khi gì, ôi đi chơi đi (cười...) đi là lướt đi, à rốt cuộc rồi đi, đi, đi, đi đã rồi về thấy. Ôi! Té ra cũng không có cái thứ nào ăn chịu hết, rồi về thôi thiên lại đi. Tự nó dạy nó. Tôi thấy nhiều người tự nó dạy nó, bỏ một thời gian rồi anh về anh cũng thôi, thôi, thôi, thôi, tôi tu cái này cho rồi, thấy cái này, tu cái này tự do, rồi ban đầu bỏ, rồi cũng không hít, sau này cũng hít, hít lại. Đó, cho nên cái pháp này mà người ta ý thức rõ rồi, trong khi mà nhập môn người ta bắt đầu tu đó, người ta ý thức rõ cái đường đến cũng như đường đi. Tôi đã thường nói không ai muốn xuống thế gian làm con người, xuống đây, xuống thế gian làm con người, nghịch. Chúng ta ra đời chúng ta đâu có khóc, nhưng mà chết ai muốn đâu, nhưng mà chúng ta phải êm đềm ra đi. Hai cái không là hai cái nghịch cảnh của phần hồn, thấy không. Thì chúng ta luôn luôn sống ở trong nghịch cảnh để cải tạo dẫn tiến phần hồn tư tưởng. Đó, thành ra chúng ta đã có nhiều cơ hội học tập ngay từ bản thể, rồi ngay từ nghịch cảnh, nhưng mà Trời Đất đâu có bỏ chúng ta, Cha Trời, Mẹ Đất nâng niu suốt ngày suốt đêm, 24 trên 24, Ngài đâu có bỏ chúng ta, để chờ ngày chúng ta tự cải tạo và nhìn rõ, nhìn thẳng và hiểu rõ tình thương từ bi bác ái của Trời Đất đã ban bố cho chúng ta. Chúng ta vui chấp nhận, vui tiến, Trời Đất đâu có cắt nghẽn cái thanh khí điển nuôi dưỡng chúng ta, chúng ta có hoài. Cho nên tôi đã nói các bạn, có một cuộc thay đổi mới thì các bạn chỉ nắm có một cái hành lý rất dễ dàng, còn Trời, còn Đất, còn ta, còn thái bình. Đó là cái vốn căn bản cho chúng ta tiến, tại sao còn thắc mắc còn lo, đã nói vạn linh đều có sự thanh tịnh của nội tâm, chúng ta sớm đạt được thanh tịnh thì sẽ tương ứng những vạn linh đó. Thành ra chúng ta đi trong cái từ bi tha thứ chứ không phải vì cái đó mà chúng ta ghét, ta hờn, không ghét ai, không giận ai. Nhưng mà chúng ta chỉ lo kiểm điểm sửa chữa lấy ta, trách lấy ta, sao không chấp nhận những cái hoàn cảnh tốt đẹp của Trời Đất đã ban bố, sự thử thách là cái sự tốt đẹp. Ta phải nắm lấy mà đưa cái bộ óc sáng tạo ra để ứng phó bất cứ cái tình cảnh nào, thì mới giúp đỡ chứ. Còn nếu mà chúng ta cứ ý lại hay là người khác làm cho chúng ta ăn, lo những chuyện phù hộ không. Không có biết, cái luật vai trả, mình đã ăn bầm của thiên hạ mình phải trả cho thiên hạ, cái đó là cái luật định tự nhiên rồi. Cái mức sống đó nó mới vui vẻ, mức sống đó mới là mức sống tiến bộ, không vì cá nhân, không vì tư hữu. Cái tâm thần của chúng ta nghĩa là thấy Trời Đất đã ban bố quá rộng rãi đối với chúng ta. Bây giờ chúng ta phải làm cái gì trong cái tình thương, ai có cái uy quyền lớn bằng Trời Đất được, mà ai có cái tình thương sâu rộng bằng Trời Đất, thì chúng ta làm con của Trời Đất, chúng ta ít nhất phải có được cái ảnh hưởng tốt đẹp đó, và thực hành cái ảnh hưởng đó, thì chúng ta tiến tới thấy ai cũng vui vẻ, ai cũng thương. Cho nên những người tu về đạo các bạn ngồi chung đây đâu có biết ai, nhà ai cũng không có quen nữa, nhưng mà rốt cuộc thấy gặp lại vui vẻ phải không. Mừng, vui mà vui không biết vui làm sao, cũng thấy vui vậy thôi, chứ không biết vui làm sao, hỏi vui không chị, vui, mà không biết vui làm sao, không biết, cái kỳ cục của nó có. Cho nên tu đạt tới cái điển rồi, nó lại nhớ. Hỏi chứ tôi nhớ, cô nhớ ông đó có ích gì, không có ích khi gì mà tôi thấy nhớ. (Thầy cười...) Tôi thấy nhớ mà không ích khi gì hết mà cũng thấy nhớ, nó kỳ cục vậy đó là cái vùng thanh điển, bởi nó ở trong căn bản của Trời Đất chuyển sanh. Cho nên cái bản thể các bạn, tôi nói nó thông suốt cái điển nó xuyên qua hết được, chứ không phải nói không xuyên qua được. Cho nên đừng có làm, tôi là một cái địa vị cao siêu hơn những người khác. Không có đâu! Người ta thấy mình hết, cái gì sai chạy là họ biết hết rồi, trước sau cũng biết. Đó, con người mà dấu thiết dấu, kín thiết kín ở đời này, rồi tới cái phút cuối cùng mà chết đưa đám ma là mình thấy có cái báo cáo rõ ràng ông đó hồi trước ác ôn hay sao dùm là biết, phải

không? Lấy cái mắt trần dòm cũng biết đừng có nói về thiêng liêng, cho nên cái gì cũng đều là công khai. Nhưng mà chúng ta tu về Vô Vi ta buông bỏ thế sự, nhưng mà cái thứ nhất là làm cho sức khỏe dồi dào, phải có sức khỏe và phải chấp nhận cái luật định vay trả của thế gian. Chúng ta ăn từ hột lúa, một miếng khoai đi nữa cũng là vay của quần chúng, bây giờ chúng ta phải tìm cách trả lại cho họ. Đó là cái tư tưởng tốt nhất và rộng rãi nhất, khắp thế giới nơi nào chúng ta có thể đi tới được, chớ đừng nghĩ cái chuyện eo hẹp rồi cho là đau khổ, rồi nó trở ngại cho cái phần tu hành. Cái kiếp này xuống đây mà cải tạo được cái phần hồn không có tiền nỏ thì cái kiếp sau nó còn khổ hơn nữa. Khi chúng ta tu, người tu thì biết có tiền kiếp mới có kiếp này, cho nên phải ráng sửa chữa sự sai lầm của mình mà để vui vẻ chấp nhận bất cứ cái hoàn cảnh nào đưa đến. Ở đời thì có tổ chức, có xã hội hết, có sự hướng dẫn lãnh đạo hết; còn phần đạo chúng ta cũng phải tự lãnh đạo để hòa cảm với tất cả những cái gì đã và đang có hiện tại, thì cái gì nó cũng tiến tới tốt đẹp. Con người tu nó kiên nhẫn, nó chỉ dùng cái điển nó xuyên qua tất cả. Các bạn đi tiến tới cái điển rồi các bạn đâu có bị mất, có bị ai cướp giựt đâu mà các bạn sợ. Các bạn không ăn cướp của người ta thôi chớ ai ăn cướp các bạn đâu, thấy không? Cho nên, chúng ta tu chỉ có một cái luồng thanh điển thì chúng ta mới đạt đến tất cả những cái gì xuyên qua tất cả những cái gì. Chính nội tâm của chúng ta mà cái phần thanh khí điển trụ hóa Mô Ni Châu rồi mới kiểm soát được mình. Cho nên đòi hỏi sự dầy công, nên nhiều bạn ở trong trường hợp bây giờ tôi khuyên nên làm pháp luân cho nhiều, cố gắng cho nó thừa xuyên để cho cơ thể được an khương, ăn uống chúng ta không cần thiết nhiều lắm, nhưng mà cái thanh khí điển đây nó sẽ bồi dưỡng cái cơ thể càng ngày càng tiến bộ, càng mạnh, rồi để góp sức với xã hội để tiến. Chúng ta còn có gia đình, phải không? Gia đình là xã hội mà chúng ta bệnh hoạn rồi ai giúp đỡ gia đình, chúng ta cần có sức khỏe mới giúp đỡ gia đình được. Cho nên cái tình thương bao la của Trời Phật không bao giờ bỏ chúng ta mà chúng ta nghĩ chuyện eo hẹp, chúng ta muốn dứt mối tình giữa Trời Phật, nhưng mà ai dứt được, không ai dứt được hết. Rốt cuộc cũng trở về với cái không không. Hai tay không đến rồi trở về với hai tay không và cái phần hồn sáng suốt đi lên trên.

Cho nên chúng ta có cơ hội tương ngộ được giờ phút nào thì phải cố gắng mà học lấy ba cái pháp căn bản đó, hòa cảm với Trời Đất và người: Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên Định. Đó là cái phương pháp để hòa cảm Trời Đất và người, chớ không phải đi vô cái lối eo hẹp đâu mà các bạn sợ. Năm nay là mừng hai năm mới, chớ bây giờ chúc cái gì hơn, chúc các bạn cố gắng tự tạo lấy sức khỏe cho năm nay, phải không? Chớ bây giờ tôi nói chúc cho sống một trăm năm tôi cũng nói lão nữa, thôi chúc các bạn cố gắng tự tạo sức khỏe cho năm nay, phải không? ... (Không nghe rõ...) không phải giỡn đâu, khó hiểu rồi sẽ hiểu. Nhiều người khó hiểu mà cắt nghĩa cho họ hiểu, họ lại đi nói bậy. Thành ra cái thời buổi giờ không có cho biết cái gì nhiều, nói sơ sơ là họ đi ... (Không nghe rõ...) hay nói thêm không, không có được, rất rõ ràng, hiểu sao hiểu, phải không? Chớ bây giờ tu, cái căn bản phải lo tu, không tu mà nghĩ tầm bậy tầm bạ vô ích. Bên Vô Vi bây giờ không có chủ trương chỉ cho người ta nghĩ tầm bậy tầm bạ, chỉ cho người ta đạt được sức khỏe trước. Soi Hồn, Pháp Luân Thường Chuyển, Thiên Định như nói hồi nãy, có bao nhiêu đó thôi. Rồi các bạn sẽ tiến tới, sẽ hiểu sâu hơn, còn cái căn bản không có, hiểu rồi cái nói lung tung. Mười hai tiếng đồng hồ sau là nói lung tung, một chập hỏi chớ Ông Tư nói cái gì? Ông Tư nói vậy vậy, một chập gặp bà khác, ối Trời! Ông Tư nói vậy vậy (cười...).

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài Gòn ngày 19/02/1977)

Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới

TÂM SỰ GỎI MÁ TƯ

Việt Nam, một ngày mưa nắng giữa tháng năm 2009.

Má Tư của con,

Thật hoan hỉ được làm Bạn Đạo, làm con của má, làm thơ cho má đọc, hôm nay lại có dịp được gửi tâm sự, suy nghĩ của con về má.

Ngược thời gian cách đây cũng lâu rồi, có hơn mười năm, vì buồn nhiều vui ít... với suy nghĩ, tìm người chia sẻ, an ủi trên bước đường tu tập lâu dài này, vì con sợ vấp ngã, đời dâu biển lắm má ơi, giờ đây con có má Tư như mong ước, một người mẹ chịu thương chịu khó, hy sinh nhiều cho chồng con, giúp đỡ, chia sẻ cho nhiều hoàn cảnh, thật vinh hạnh cho con, có được bạn đạo như má.

Mười năm trước, đi tìm má, một bà bạn đạo lớn tuổi, nhận con một cách miễn cưỡng vì một lý do nào đó, sau một thời gian ngắn tình má con phai nhạt, má đàng má, con đàng con, hẹn nhau ở Tây Phương chăng? Chưa biết đời đó sẽ ra sao, khi nhiều sự buồn, nhiều nước mắt đổ xuống, tạo cho con quyết định : một mình, tự ý xuống tóc, cạo đầu (sau này có bạn đạo hỏi con : có lựa ngày rằm, mừng một gì không? Ngày thường mà cạo đầu, xuống tóc có tốt không?).

Ngày ấy (cuối năm 1999) đến giờ, bài học tự ý cạo đầu xuống tóc của con cũng mang lại không ít du dương! Vì sao? Lý do, tu hành giải đãi, công phu không đủ lực để thoát cái buồn! Không thoát, không giải được, một đêm thiền chẳng thấm vào đâu! Mãi rồi chẳng dám nhìn mình trong gương... Có câu : Đời không xong, Đạo không thành. Mặt mày ồm ồm, xanh xao, tinh khí thần tiêu tán... Và quyết định bây giờ của con, phải có một cuộc cách mạng bản thân, phải làm một điều gì đó chứng tỏ lòng thành của học trò với Thầy với Tổ, mới mong được cứu độ...

Khi con viết những dòng tâm sự này gửi má, thì trước nhà con tiếng ve sầu đã không ngớt báo hiệu mùa xuân đã qua, mùa hè lại về, vâng, bây giờ là mùa hè của năm 2009, là một khoảng thời gian của mười năm sau khi được Thầy cứu độ... Nhờ chiếc đầu trọc, con được chăm sóc kỹ hơn, vì xin cứu độ mà. Bài học gia đình ly tán, hai đứa con gái, đứa ở lại với mẹ, đứa phải sang sống với cô dượng. Một may mắn nào đó của Bề Trên dành cho gia đình con, hai đứa con gái đều vượt qua tai nạn, vì chúng được phát hiện đã có ý định tự tử. Có cha mẹ nào đứng vững an lòng được, khi biết con mình chán sống, vì lý do gia đình ly tán, học tập thất bại, thi cử rơi rớt, vì buồn vì chán, vì cha mẹ bỏ nhau! Đó là thảm cảnh của gia đình con đó má. Làm gì trước những sóng gió, biển dâu của trần gian này! Làm gì để vượt qua những khổ ải này đây! Ngày xưa mỗi lần buồn khổ mà nhớ đến Thầy, được khóc ngon lành, ngày nay mỗi lần buồn chán, sờ lên đầu, đầu đã trọc, sờ lên mặt, mặt mày vẫn còn móp méo, sờ lên miệng, đã dùng đến răng giả rồi. Niệm Phật được đến đâu, thế nào rồi; thiền được ra sao, mà buồn với bệnh vẫn đây hai vai... Đời thường có câu : Sau cơn mưa trời lại sáng... Nếu không có thiền không biết hoàn cảnh gia đình con đi về đâu? Vợ và hai con gái sẽ ra sao? ... Sau cơn mưa trời lại tối, hay sau cơn mưa trời lại bão! Thì nói được gì hơn!

Dù sao thì Từ Hùng của má Tư chưa đến nỗi “bó tay” như vậy! Vì giờ đây, qua cái hoạn nạn ly tán ấy, nhờ sự cứu độ của Bề Trên, hai cháu đã lớn, đã có việc làm ổn định trong xã hội, đặc biệt hơn là hai cháu không thích cái đầu trọc của ba mình, mà lại thích đến chùa nghe các thầy thuyết giảng, rồi ăn chay, niệm Phật, tự nguyện làm từ thiện, đứa dẫn cô đến chùa nghe sư giảng cho đỡ buồn, vì nỗi buồn chồng cô bị bệnh chết; đứa dẫn mẹ đến chùa xin quy y...

Còn phần con, tiếp tục ôm cái Mật Pháp Khổ để phát triển, để tiến về Xứ Phật... Như bao Phật tử khác, bao chúng sanh tâm đạo, bao con chiên đi tìm giải thoát khác, đang tạm trú trên thế gian này, đang đồng hành với má con mình... Có khi nào, má nghĩ đến ngục tù thế gian với ngục tù bản thể, có gì giống nhau, khác nhau, phải chăng sự kiên cố, đã vào rồi, chỉ chờ ngày mãn hạn thôi, ở ngục tù thế gian nếu lao động, cải tạo, học tập tốt, sẽ được ân xá, mãn hạn sớm... Còn ngục tù bản thể, tội hèn biết sám hối, đừng gây thêm

tội nữa chẳng, tội hồn có biết ăn năn, sám hối thực sự, mà lo tu dưỡng mà lo tu học, để lưu được thanh điển, để giải bớt duyên nghiệp tại thế như lời Thầy dạy trong các bài giảng...

Xung quanh hành trình đi tìm Đạo mong giải thoát, xảy ra chuyện đau lòng lắm má ơi, như chuyện con sắp kể sau đây, về một bạn đạo, sau mấy chục năm tầm Đạo, để rồi không chiến thắng được con quỷ dâm dục trong người, để rồi ngã gục vì tội loạn luân với cháu mình! Cá nhân con, cũng như các bạn trung niên khác, thường tâm đắc một câu nói, một lời khuyên của mình sư chẳng hạn, để hướng sinh hoạt đời thường của mình theo lời khuyên đó, phải chăng vì sợ yếu đuối, không chiến thắng nổi với chính mình trước những quỷ dữ, nào là con quỷ sầu muộn, con quỷ dâm dục, con quỷ mê muội... có phải vì yếu đuối mà cái giờ phút định mệnh đó, thiếu suy nghĩ, thiếu niệm Phật, đến mức hành động theo dã tâm, theo quỷ dữ chứ không theo con người, vì con người khác với con thú, tính người khác xa với tính thú... Cần phải có nghị lực, ý chí, sáng suốt, để chiến thắng, vượt qua cám dỗ tội lỗi đó! Đừng về xứ Phật chẳng phăng phiu gì! Mà muốn đạt phải xứng đáng... có câu : “Con Phật Phật rước, con ma ma rước”. Bao nhiêu năm rồng rã đồn cùi, giữ gìn! Để rồi trong phút chốc bị thiêu đốt! Một lần cũng đủ chết trong lòng rồi...

Ở chùa, các Thầy thường khuyên Phật tử giữ gìn ngũ giới cấm để thoát luân hồi, để được Phật độ. Vì phải giữ giới như thế, mới đạt được định, mới phát huệ, mới hiểu được lời Phật dạy. Giới Định Huệ mà.

Về phía Pháp Lý Vô Vi, ông Tám dạy chúng ta nhờ ba pháp Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định thực hành cho tốt, sẽ được Định, Giới, Huệ. Để làm gì? Phải chăng nhờ Định Giới Huệ mà thiền sinh mới có cơ hội chiến thắng cám dỗ, hạ gục được các quỷ ám!

Thư gửi má cũng hơi dài, con xin được dừng bút. Chúc sức khỏe và hạnh phúc gia đình má. Riêng má và con gặp được nhiều cơ hội giải nghiệp, trả nghiệp, để được làm tội hồn sớm hoàn tất... Đừng gây thêm tội nữa! Vì các Thầy dạy Phật tử :

*Sóng ái dài muôn dặm
Biển mê sóng vạn tầm
Muốn thoát khỏi luân hồi
Phải Niệm Phật nhưt tâm...*

Kính bút,
Từ Hùng.

Vườn Thơ Bạn Đạo

QUANG MINH

Thiên đàng, địa ngục chính nơi mình
Luyện pháp khi hành tự chứng minh
Phật chứng nhiệm màu trong thể tịnh
Hoà cùng Địa giới hiệp chơn linh
Phật Trời, Thầy Tổ muôn đời kính
Học Đạo tu Thiên vạn kiếp vinh
Phật Pháp Vô Vi muôn đời thịnh
Năng hành năng luyện mới quang minh.

TD. Phú Nhuận, 18-05-2009
Minh Vô Vi

CÁI Ờ CỦA THẦY

Cái ờ mình triết đức từ bi
Nhận thức tuý duyên tâm ý tuý
Đề toán chứng minh do bạn đạo
Thượng trường ngày hội hiện tăng thi

Phúc Tâm Cà Mau 25/5/2009

VÀNG SON

Vàng son trần thế muôn vàng,
Ai mà biết được - Lệ làng tu mau...

1. Tu mau ! Kẻo trễ còn đâu !
Hội này để lỡ ! Nghìn sau tiếc đời !
Hội này ! Để mất ! Trời ơi !
Bao nhiêu kiếp nữa ! Đến đời hôm nay !

2. Tu đi ! Để thoát đọa đày !
Trần gian đang lúc họa tai dập dồn
Tu đi ! Để rõ đại không
Qua bao đời kiếp xác hồn chưa an...

3. Tu rồi ! Sám hối ăn năn
Để cho hồn xác bao lần khổ đau !
Tu rồi mới thấy nhiệm màu
Tu rồi mới biết ra sao đời mình.

4. Nhờ tu biết được tánh linh
Trời cho nhân loại thông minh nhất đời
...Biết tu biết tiến về Trời...
Biết lo xây dựng Một Trời an vui.

5. Niết Bàn tại thế khôn nguôi
Cho người xây dựng Đạo Đời bằng an
Người tu đóng góp son vàng
Đường về xứ Phật ngõ ngàng chẳng xa.

6. Ngay trong cõi tạm Ta Bà
Khắp nơi nhân nhã, nhà nhà an vui
Thông minh tiến hóa chẳng lùi
Kỷ nguyên Di Lạc an vui Đất Trời.

7. Chẳng còn phân biệt Đạo Đời
Đại Đồng Thế Giới rạng ngời Thiên Cơ
Thuyền từ đưa rước nơi nơi
Tu chơn, tu giả bấy giờ thực hư.

8. Tu rồi mở rộng lòng từ
Hung hăng bỗng hóa hiền từ khác xưa
Niềm thương biết mấy cho vừa
Và thêm nỗi nhớ quê xưa muốn về.

9. Tình quê vương vấn muôn bề
Muốn về trở lại Trời Quê ân tình
Chỉ tu mới biết được mình...
Sống sao cho trọn Nghĩa tình-Linh quang.

10. Học – Tu – thông thuộc mọi đàng
Trở về hoà với Linh quang Cha Trời
... Đàng sau giai đoạn tả tơi
Ý Trời muốn tạo thành đời Thượng Nguơn...

Tao Đàn PN. 04-05-2009
Từ Hùng (Hiệp Bình Phước)

TA MUỐN

Ta thương nhau trong tình thương Đồng Đạo
Ta mến nhau để học lễ thanh cao
Ta hoà nhau cho đời thêm tươi sáng
Ta dìu nhau cùng tiến tới Trời cao
Ta cảm thông khi người sai lầm lỡ
Ta sẻ chia buồn vui với thương đau
Ta thiết tha mong người người đều tiến
Ta nguyện cầu trái đất đẹp ngàn sao

Tao Đàn PN, ngày 04-03-2009
Thanh Dũng (Tân Phú)

SANH HOÁ

Vận chuyển Càn Khôn chuyển Đất Trời
Sanh sanh hóa hóa khắp nơi
Trần gian giả tạm luôn thay đổi
Không biết tu hành ắt khổ thôi !

TĐ. Phú Nhuận, 25-05-2009
Thiền Tâm.

ĐỜI ĐẠO

Đời Đạo song tu phải dãi dầu
Quân bình trật tự, Đạo tâm đầu
Tam tạng, Ngũ đức, Đời huân tập
Tâm chí dũng hành, Đạo quả thâu
Ức chế u mê, Đời thối chuyển
Thân tâm thanh tịnh, Đạo minh châu
Muốn thêm, mất sợ, Đời giao động
Thiền định tâm không, Đạo nhiệm màu.

Tao Đàn PN. 25-05-2009
Huệ Tâm (Thủ Đức)

ĐÔI DÒNG CẢM XÚC

“Hội Tụ Chung Vui” thật tuyệt vời
Bạn đạo ba miền vượt biển khơi
Cùng vui sum họp, Cha Thầy độ
Đoàn kết thương yêu - ngân lệ rơi.

Dù không tham dự, lòng xao xuyến
Tâm hướng về trên, hiệp điển thiên
Luôn mong Đại Hội thành công tốt
Mãi mãi chung vui khắp các miền.

Nay hội chung vui đã đến nhà
Bạn bè thân tặng, cả nhà ta
Đĩa, băng, hình ảnh người người quý
Âm thanh vang vọng cõi Ta Bà.

Cầu chúc đệ huynh tử muội ta
Mãi ở bên nhau chớ cách xa
Người xa, tâm mãi gần nhau nhé !
Xây dựng Vô Vi khắp Ta Bà.

Tao Đàn Phú Nhuận, 13-05-2009
Thanh Dũng (Tân Phú)

Thi Ca của Đức Thầy

Sài Gòn, ngày 19 tháng 09 năm 1970

Nguyên lý điển hành tịnh trí tâm
Không không chủ thuyết gắng truy tầm
Hồn người sa ngã đồng giam tạm
Nuôi dưỡng tham sân gắn lỗi lầm

Lọc lừa lừa lọc thân tâm
Hai nơi chung đúc vẫn lầm vẫn sai
Tâm thời nuôi dưỡng bi ai
Thân thời muốn đẹp thị oai ở đời
Nói năng lý thuyết lẫn lời
Muốn hơn cho được tạo đời giả tâm
Bày ra múa hát xướng ngâm
Nghĩ ra ảo thuật dẫn lầm si mê
Chuyện đời lắm đổi chán chê
Bày ra đủ thứ đủ bề tham lam
Quy nguyên chơn tánh không làm
Chỉ lo động loạn cơ hàn khổ đau
Ngày đêm thay đổi sắc màu
Tâm thời không định ước giàu ước sang
Chẳng lo tu luyện luận bàn
Điển thông mới diệt được màn tham sân
Chơn tu điển xuất hợp phân
Cán cân đời đạo xa gần cảm thông
Ngồi đây tâm trí không không
Chuyển theo thanh điển hợp phòng tiến tu
Lên cao mới thấy mình mù
Tham sân bất chánh chính tù đang mang
Muốn cho thân thể được an
Phải lo tự lọc mở đàng an khương.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên